

ESTI HÍRLAP

1981 NOV 16

244

Hétköznapok ♦ Hétköznapok ♦ Hétköznapok

Erzsébetvárosi „leg”-ek

Sűrűbb mint a Soho ♦ A tizenötös tömb

Sok-sok budapestivel együtt vallom: a főváros talán legizgalmasabb kerülete a VII., Erzsébetváros. Magas, öreg, megkopott házak közé szorított keskeny utcái híven őrzik a régi Pest, a századforduló hangulatát. Szeretem üzleti mozgalmasságát, műhelyeinek zaját, három apró terének — Almássy, Klauzál, Rózsák tere — mindig telített, hangos világát. E „legpestibb” kerület — ahogy emlegetik — egyben a legkisebb és a legzsúfoltabb is: 2,1 négyzetkilométerén 95 ezer ember él. Európa legsűrűbb pontja.

■ Hogyan látja a városrészt a kerületi pártbizottság első titkára, dr. Nádasi József?

— Én is olvastam, hogy sűrűbben vagyunk itt, mint a londoni Sohóban... Érzékeli is ezt az ember, ha lemegy az utcára. Egyébként *mindig ilyen volt*, hiszen jellegét a kereskedelem, a kézmű- és szórakoztatóipar, a szolgáltatás határozta meg. Üzleteit, műhelyeit a mozikat, a színházakat naponta több tízezeren keresik fel. A kerület kevés műemléket őriz, inkább épületérdekességei vannak — például a Goszdu-udvar átjáró láncolata —, de házaik együtt mégis sajátos városképet adnak.

■ Lakói erősen ragaszkodnak is hozzá...

— Főleg az *idősebbje*. Annak ellenére, hogy a házak átlagos életkora 85 év, s bizony erősen megkoptak kívül-belül, s kevés bennük a komfortos lakás. A fiatalok közül sokan más kerületben kaptak és kapnak otthont, így aztán a VII. — a sok „leg” mellé — Budapest legöregebb része, hiszen a lakók 28 százaléka *hatvan* éven felüli. Öreg házakban sok-sok idős ember — ez egyik sajátossága.

■ Az elöregedtség — házaké, embereké — milyen speciális feladatot ró a kerület politikai vezetésére?

— A város meg akarta és akarja *őrizni* a kerület arculatát, ezért nagy területen évtizedek óta építési tilalom volt. Mindössze egy nagyobb új létesítmény készül, az Almássy téri ifjúsági és úttörőház. Új lakóház tehát alig épült, ugyanakkor a régiek állaga egyre romlott. Nem csoda hát, hogy a *lakáshelyzet* a legfőbb gondunk.

■ Kiút?

— Szerencsére van kiút: a *felújítás*. A hatodik öt-éves tervben két és fél milliárdot költhetünk arra, hogy — a városkép megővásával — végre kívül-belül felújítsuk, *modernizáljuk* a házak egy részét, elsősorban a már sokat emlegetett 15-ös tömböt — a Nagydófa—Wesselényi—Dob—Kazinczy utcák által határolt részt —, amely

évekig tartó *nagy munka* lesz. Kényelmes, összkomfortos lakásokat alakítanak majd itt ki, a menthetetlen részeket lebontják és parkolókat, játszótereket rendeznek be. A kerület épületerdejében ez már *életszükséglet*.

■ Felújításra tehát van két és fél milliárd. Sikerül-e majd jól elkölteni?

— A kerület — a fővárosi szervek messzemenő támogatásával — *maga szervezi a munkát*, s reméljük, jó kivitelezőket találunk. Hogy mennyi érdeket, időpontot kell egyeztetni! De nem engedhetünk: a nagyszabású felújítás sikere meghatározója lesz az itteni közérzetnek, tehát fontos *politikai tényező*.

■ Még ekkora összeg sem elég mindenre...

— *Sajnos, nem*. Az igények és lehetőségek közötti nehéz mérlegelés a dolgunk. A pártbizottság azt vallja és eszerint is dolgozik, hogy *amit megígérünk, azt meg is kell csinálni!* Ebből következik, hogy nem járhatunk a fellegekben, hogy pontosan kell tudnunk, mit lehet csinálni. A *realitás talaján maradunk*.

— Visszatérve még az elöregedéshez, el szeretném mondani, hogy 2500 *nyugdíjas kommunista*nk nélkül el sem képzelhető a politikai munka. Többségük lépést akar tartani az eseményekkel, szenvedélyesen foglalkozik a közügyekkel és *minden iránt érdeklő*.

dik. A pártbizottság nem mondhat és nem is mond le a tiszteletreméltó energia kamatoztatásáról, mert nélküle nem lenne *lakóterületi* politikai munka, és mi sem tudnánk ilyen pontosan, minek örülnek és miért bosszankodnak az utcákban, az otthonokban.

■ Három és fél éve dolgozik ebben a funkcióban. Úgy tudom, eredetileg történelemtanár.

— Igen. Történelemmel akartam foglalkozni, de sorsom *másként* alakult: az egyetem DISZ-titkárává választottak. Nem volt ez előzmény nélkül, hiszen már hallgató koromban különböző funkciókat töltöttem be a kari DISZ-ben, azaz *mindig politizáltam*: megtanultam, hogy egyik nemzedék sem *jobb* vagy *rosszabb* a másiknál, mindössze *más*. A fiataloknak köszönhetem azt az új iránti érzékenységemet, amelyet remélem, megőriztem, s amely *nélkül nincs politikai munka*. De — ha szabad így fogalmaznom —, a politikai egyetem számomra az MSZMP Központi Bizottsága volt, ahova 1969-ben kerültem. Magamról még annyit, hogy feleségemmel, aki szintén pártmunkás, két kamasz gyereket nevelünk. Sokat dolgoztam és dolgozom. A kerület, amelynek élére választottak, *mindig vonzott* sajátos levegőjével és sajátos gondjaival. Jó érzés, ha *szereti* az ember azt, amit csinál...
Lukács Teréz